

רע"פ 8421/16 - ח'אלד בן פיאד מחאמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8421/16

כבוד השופט ח' מלצר
ח'אלד בן פיאד מחאמיד

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופטת ת' שרון-נתנאל) ב-עפ"א
09.10.2016 מתאריך 62630-06-16

עו"ד מחאמיד ג'מאל

בשם המבקש:

עו"ד עמית אופק

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ת' שרון-נתנאל) ב-עפ"א 09.10.2016 מתאריך 62630-06-16, בגדרו נקבע כי התיק יוחזר לבית משפט השלום הנכבד אשר ידון בשאלה האם המבקש ביצע את ההריסה שנצטווה לה אם לאו, וכן יברר מחלוקות עובדתיות ומשפטיות שנתגלעו בין הצדדים.

2. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה המורה על החזרת הדיון לבית משפט השלום. בהקשר זה לא מצאתי מקום להורות על עיכוב ביצוע החזרת הדיון לבית משפט השלום הנכבד וביקשתי מהמשיבה כי תגיש את תגובתה לבקשה.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוע עבירות שונות על-פי חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה).

4. באישום הראשון, נטען כי בחמישה מועדים שונים (בתאריכים: 10.3.2008, 19.5.2008, 11.6.2008, 30.9.2009 ו-20.6.2010) המבקש עשה שימוש ב-12 מבנים ו/או בעבודות בנייה שנבנו ללא היתר ובסטייה מהיתר, אשר בוצעו במקרקעין, הידועים כחלקה 31 בגוש 20323, במרחב התכנון המקומי (גלילי) של הוועדה המחוזית לתכנון ובניה חיפה (להלן: המקרקעין). באישום הראשון יוחסו למבקש העבירות הבאות: שימוש ללא היתר, שימוש במקרקעין בסטייה מתוכנית ושימוש חורג בקרקע חקלאית, בניגוד לסעיפים 204 (א), (ב), (ג) ביחד עם סעיף 208 לחוק התכנון והבניה.

5. באישום השני, נטען כי במועדים המפורטים באישום הראשון, נמצא כי המבקש עשה שימוש ללא היתר במבנים ובשטחים מושא האישום הראשון, כגן ואולם אירועים, וכמחסן לאחסון הציד הנדרש להפעלת גן אירועים, לרבות שולחנות, כסאות, מקררים, ועוד. באישום זה, המבקש הואשם בעבירות הבאות: שימוש במקרקעין ללא היתר, שימוש במקרקעין בסטייה מתוכנית, שימוש במקרקעין בסטייה מהיתר ושימוש חורג בקרקע חקלאית, בניגוד לסעיפים 204 (א), (ב), (ג) ביחד עם סעיף 208 לחוק התכנון והבניה.

6. באישום השלישי, נטען כי בתאריך 30.9.2009, ובתאריך 20.6.2010, המבקש המשיך להפעיל במקרקעין ובמבנים שבהם, גן אירועים ואולם אירועים, וכן השתמש במקרקעין כמחסן לאחסון הציד הנדרש להפעלת גן אירועים, לרבות שולחנות, כסאות, מקררים, ועוד. הכל בניגוד לצו שנמסר לידי המבקש. באישום זה, המבקש הואשם בעבירות הבאות: אי קיום צו הפסקה שיפוטי וצו למניעת פעולות, מיום 11.6.2008, בניגוד לסעיפים 240 ו-249 ביחד עם סעיף 208 לחוק התכנון והבניה.

7. בתאריך 11.11.2012, המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות אשר ייוחסו לו בכתב האישום, לגבי 11 מבנים או עבודות בניה, כמפורט בסעיפים 1.1, 1.2 ו-1.4 עד 1.12 לאישום הראשון. בכל הנוגע למיקום סככה, כאמור בסעיף 1.3 לאישום הראשון – המבקש זוכה מחמת הספק.

8. בתאריך 08.01.2013 בית משפט השלום הנכבד גזר את עונשו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, מתאריך 15.9.2013; קנס בסך של 100,000 ₪, או 100 ימי מאסר תמורתו; התחייבות כספית בסך 50,000 ש"ח להימנע, למשך שלוש שנים, מתאריך 15.9.2013, מביצוע עבירה לפי

סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, וצו איסור שימוש במקרקעין שלא כדין. כמו כן, בית משפט השלום הנכבד הורה למבקש להרוס את המבנים (למעט הסככה), ולפנות את ההריסות מן המקרקעין, עד לתאריך 15.9.2013, אלא אם כן עד למועד זה יינתן למבקש היתר בניה כדין; בנוסף, בית משפט השלום הנכבד קבע כי במידה שהמבקש לא יבצע את צו ההריסה, הועדה המקומית לתכנון ובניה תהא רשאית לבצע את ההריסה, ללא מגבלות זמן, ולהיפרע מן המבקש בגין הוצאותיה.

9. המבקש ערער, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, לבית המשפט המחוזי בחיפה הנכבד. בערעורו, המבקש טען, כי יש לזכותו מכל העבירות שיוחסו לו, שכן, לשיטתו, לא הוצגו מספיק ראיות לעניין שטחי הבניה או עבודות הבניה, אשר פורטו באישום הראשון כדי לבסס את אשמתו. המבקש טען עוד, כי הגנתו נפגעה בשל מסמכים שנעלמו מתיק הבניה. כן נטען כי לא הוכח קיומו של שימוש חורג, ובכלל זה, בנוגע להפעלת אולם אירועים. לחילופין, המבקש עתר כי בית המשפט המחוזי הנכבד יקל בעונש שהושת עליו.

המשיבה, מצדה, ערערה אף היא על זיכוי החלקי של המבקש ביחס למיקום הסככה, וכן על קולת העונש.

10. בתאריך 04.09.2013, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש בקובעו, בין היתר, כדלקמן:

"הכרעת הדין מנומקת היטב תוך הסתמכות על עדויות ומסמכים אותם בחן בית משפט לפרטי פרטים, ולאחר עיון בפרוטוקולי הדיונים ובמוצגים שהוגשו לא מצאתי כי יש לראות במקרה זה, מקרה חריג המצדיק התערבות בקביעותיו של בית המשפט".

11. אשר לגזר הדין, בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי העונש שהוטל על המבקש - הוא עונש ראוי, בנסיבות העניין, ואיננו חורג ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא.

לנוכח האמור לעיל, בית המשפט המחוזי דחה את הערעורים. יחד עם זאת נקבע כי על המבקש לבצע את צווי ההריסה בעצמו, לא יאוחר מיום 10.10.2013, כאשר במידה שהמבקש לא יבצע את צווי ההריסה - המשיבה תהא רשאית לבצע את ההריסה בעצמה, ולהיפרע מן המבקש בגין הוצאותיה.

12. על פסק הדין הנ"ל - המבקש הגיש בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 1753/13). בתאריך 26.11.2013, חברי השופט א' שהם דחה את הבקשה וקבע כי צו ההריסה עליו הורה בית משפט השלום הנכבד יבוצע לאלתר.

13. זמן מה לאחר שנדחתה בקשתו לרשות ערעור, המבקש ביצע את צו ההריסה באופן חלקי, כך שמספר מבנים נותרו על כנם. המבקש אף בנה מספר מבנים חדשים במקרקעין, ובתאריך 31.03.2014 הוגש לבית משפט השלום בחיפה כתב אישום נוסף במסגרת ת"פ 61747-03-14 (להלן: כתב האישום הנוסף). בכתב האישום הנוסף זה יוחסו

למבקש עבירות של אי קיום צו שיפוטי ובניה ללא היתר.

14. למען שלמות התמונה יצוין עוד כי בתאריך 25.06.2013 - המשיבה הגישה לבית משפט השלום הנכבד בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט, שתכליתה נועדה להפסיק את השימוש שנעשה במקרקעין על ידי המבקש בניגוד לצו.

15. בשים לב לכך שהמבקש לא ביצע את צו ההריסה במלואו - המשטרה פנתה אל המבקש והתרתה בו כי אם לא יהרוס את המבנים בעצמו - ההריסה תבוצע על-ידה. בעקבות פניית המשטרה, המבקש הגיש בתאריך 17.03.2016 לבית משפט השלום בחיפה בקשה בהולה לעיכוב ביצוע צו ההריסה (ת"פ 24381-06-10). בבקשה זו המבקש טען כי הוא קיים את צו בית המשפט וכי המבנים שנבנו בניגוד להיתר - נהרסו כליל, ועל כן הוא מבקש למנוע מהמשיבה לבצע את הצו.

בתגובתה, המשיבה טענה כי המבקש הרס רק חלק מהמבנים, אך לא את כולם. המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש ממשיך להפעיל את המקרקעין כגן אירועים ואף בנה במקרקעין מבנים חדשים.

16. בתאריך 17.05.2016 בית משפט השלום הנכבד קבע כי על המשיבה להימנע מלבצע את ההריסה, בקובעו כדלקמן:

"עולה כי בין הצדדים קיימת מחלוקת עובדתית ומשפטית ביחס לנתונים עובדתיים מסוימים וביחס לפרשנות המשפטית שיש לתת לצווי בית המשפט ולפסק דינו של בית המשפט המחוזי שניתן בערעור [...] סבורני כי המחלוקת העובדתית והמשפטיות תבואנה על פתרון בהליך המתנהל בת"פ 61747-03-14" (ההדגשה שלי -ח"מ).

17. על החלטה זו - המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי הנכבד. בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורה של המשיבה וקבע כי יש להחזיר את התיק לבית משפט השלום הנכבד כדי שיתן החלטה מהירה ככל האפשר בשאלת השלמת ביצוע צו ההריסה.

על החלטה זו של בית המשפט המחוזי הנכבד הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

טענות הצדדים

18. במסגרת הבקשה - המבקש טוען כי הוא הרס את כל המבנים בהתאם להוראות פסק דינו של בית המשפט המחוזי מתאריך 04.09.2013. בנוסף המבקש טען כי בית המשפט המחוזי הנכבד, שגה, לשיטתו משהורה על החזרת הדיון לבית משפט השלום הנכבד, וזאת, בין היתר, בשים לב: להליכים שתלויים ועומדים נגדו, הן במסגרת הבקשה לביזיון בית משפט והן במסגרת כתב האישום הנוסף - העוסקים בשאלות דומות, ולכך שיש בהחזרת ההליך משום "עינוי

ועיוות דין" למבקש.

19. בתגובתה, המשיבה טענה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו בפסיקה לצורך מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענותיו של המבקש כבר הועלו ונדונו בשתי ערכאות, וכי אין להתערב בקביעות עובדה אליהן הגיעה הערכאה הדיונית, וקל וחומר כך כאשר מדובר בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי". עוד נטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד הורה בהחלטתו לקיים דיון בבית משפט השלום במטרה לברר את המחלוקות העובדתית בהקשר לטענותיו של המבקש לפיהן ביצע את צו ההריסה, ובמצב דברים זה לא מוצה ההליך וגם מטעם זה אין להידרש לבקשה לרשות ערעור.

דיון והכרעה

20. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה הנני סבור כי דין הבקשה – להידחות. אנמק בקצרה מסקנתי זו להלן.

21. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מד' אמותיהם של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 8531/15 עליה נ' מדינת ישראל (14.12.2015) (להלן: עניין עליה)).

22. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני, סבורני כי היא איננה עומדת באמות המידה הנ"ל: הבקשה איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים התומכים במתן רשות ערעור בעניינו.

23. מעבר לכך – לאחר עיון בטענות הצדדים, סבורני כי דין הבקשה להידחות על הסף. הדיון בכתב האישום המקורי שהוגש נגד המבקש טרם מוצה, והוא מתנהל כיום בבית משפט השלום. כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה ב- רע"פ 1702/14 מנדורי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה אצבע הגליל (25.3.2014):

"משהוחזר הדיון בתיק לבית משפט השלום לשם מתן פסק דין סופי, הרי שמדובר בבקשה שהוגשה טרם זמנה. יש להמתין למיצויים של ההליכים הדיוניים, ובמידת הצורך גם לבירורו של הערעור, טרם שיידרש בית משפט זה לדון בבקשת רשות הערעור" (ראו גם: רע"פ 3796/08 פז חברת נפט בע"מ נ' מדינת ישראל – משרד התשתיות הלאומיות (28.10.2008); רע"פ 1103/12 דה מאיו נ' מדינת ישראל (16.2.2012); רע"פ 1956/14 צבי כהן ואחיו חברה קבלנית לעבודות עפר בע"מ נ' המשרד להגנת הסביבה (31.3.2014)).

דברים אלה יפים גם בענייננו, וכל טענותיו של המבקש שמורות לו. אף מטעם זה דין הבקשה לרשות ערעור שבפני
להידחות, מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.

ניתנה היום, י"ט בחשון התשע"ז (20.11.2016).

ש ו פ ט
